

Arne Melchior (CD):

Jeg tør ikke udelukke, at der i forberedelsen til dette lovforslag er sket nogle fejl. Der kunne – jeg kan ikke overse det, jeg har ikke haft mulighed og har heller ikke haft pligt til at følge det – måske have været forhandlet tidligere, måske anderledes, måske med flere, altså kommunerne. Jeg tror ikke, det havde ændret noget, men jeg kan ikke bestride – men det ved ministeren selv meget mere om – at der kunne have været forhandlet anderledes. I hvert fald kan man mene det og synes det.

Men selv hvis det skulle forholde sig sådan, da at gøre den gruppe af mennesker, loven her drejer sig om, og som er totalt skyld- og ansvarsfri for dette eventuelle kritikforhold, til katebold og til – og det er faktisk ikke for meget sagt – en art gidsler for vor uenighed om sådanne formalia og samtidig erklære, at herefter er der indtrådt et helt nyt kapitel i danmarkshistorien vedrørende udlændinge- og flygtningelovgivning, det mener jeg er at drage nogle konsekvenser, som er alt, alt for vidtgående.

Jeg savner stadig svar fra hr. John Vinther og sådan set også fra fru Birthe Rønn Hornbech om, hvad der forstås ved, at man ikke må integreres i en ventetid af x antal år.

Jeg spurgte tidligere i en af mine korte bemærkninger, om det var meningen, at de skulle indespærres. Hvis de skal have lov til at bevæge sig i samfundet, kan der vel ikke ske andet end en integrationsproces, og mange af kritikerne af den danske udlændinge- og flygtningepolitik kritiserer jo netop, at de ikke integreres hurtigt nok og ikke godt nok. Det var jeg inde på tidligere med hensyn til sproget.

Hvad er det, der ligger i dette, at de godt må være her, men de må endelig være stemplet som flygtninge, som værende anderledes? De må endelig ikke gå op i mængden af danskere, for så kunne det være, at de kunne føle sig som normale, trykke mennesker, og det kan vi altså ikke have, for de er jo flygtninge, og det skal de altså mindes om. Helst hver dag, men mindst én gang hver uge.

Vi havde jo sådan et tilfælde med et næsehorn, der vistnok blev kaldt Brutalis. Det blev altså importeret til Danmark og fik sådan et bur at være i, og så trivedes det ikke, og så var der nogle, der besluttede at sende det ud igen. Den afgørelse er da muligvis rigtig. De folk, der har forstand på det, må jo netop tage stilling til det. Men her er altså ikke tale om næsehorn, og her er ikke tale om dyr, og her er ikke tale om gods

eller varer, som man sådan tager og sender frem og tilbage, men vi kan da vente 7 år, så skal vi allernådigst tage stilling til, om de må blive her i 9 år og 11 også.

7 år, det er altså tiden for at blive dansk statsborger. Det er ikke tiden for at få lov til at være her.

Men det er altså ikke en værdig måde at behandle mennesker på, som om det var lagervarer, man sådan kunne sætte på en truck og køre frem og tilbage, alt efter hvordan det nu passer bedst i produktionsmønsteret.

Heldigvis har vi alle i medierne i de senere uger og efter denne udsættelsesforretning af lovforslaget set mange eksempler, både i de trykte og de elektroniske medier, på mennesker og grupper af mennesker, også – som jeg tidligere på dagen var inde på – borgmestre, men ikke mindst familier, personer, som har sagt: Disse mennesker er velkomne hos os. Vi rydder loftetagen eller øverste etage på vores parcelhus, vi rydder nogle værelser. Der er masser af kommunalfolk, politikere, almindelige borgere, vælgere, foreninger og grupper, som har sagt, at disse mennesker er velkomne. Og det tror jeg nok svarer meget fint til den almene danske standard.

Jeg skal så komme med en undskyldning til fru Pia Kjærsgaard. Jeg tog faktisk munden for fuld i formiddags, da jeg sagde, at Danmark er på ottendepladsen i Europa. Danmark er på femtepladsen i Europa, og dér regner jeg så ikke Israel med, det skal jeg komme tilbage til. Vi er på femtepladsen med hensyn til modtagelse af flygtninge i forhold til befolkningstallet, og de, der ligger foran os, er Tyskland, Sverige, Østrig og Schweiz. Jeg beklager at have givet en forkert oplysning; det tal, jeg har her, er for perioden 1983–94; dog slutter statistikken i 1994 i nogle lande i september, i nogle lande i oktober, men det er bagatelforskelle.

Så vil jeg gerne vende mig til spørgsmålet om at være indvandrerland. Der er nogle, der har stået her og slået ud med armen og sagt: Skal Danmark være et indvandrerland? Det ønsker mit parti i hvert fald ikke, er det blevet sagt fra såkaldt borgerlig side. Var det måske et emne for fru Pia Kjærsgaards folkeafstemning? Ønsker du, borgeren, at Danmark skal være et indvandrerland? Det kan man vel ikke spørge om, for hvad bliver så definitionen på, hvad et indvandrerland er? Hvor mange procent eller hvor mange personer i absolutte tal skal der til, før et land er et indvandrerland?